

arbejdede under til 1917, saaledes at den faar Ret til uanset Elevtal at modtage amtsunderstøttede Elever, og at den faar et direkte Statstilskud, hvis Størrelse afhænger af, hvor meget Lagtinget vil bevilge til den. En saadan Ordning kan naturligvis ogsaa foretages ved en særlig for Færøerne godkendt Lov, hvad Lagtingets Flertal ønsker.

Som Amtmanden skriver: »Der er noget trøstesløst ved Aar efter Aar at skulle beskæftige sig med Sagen om Tilskud til Føroya Fólkaháskúli, det maa derfor ønskes, at en endelig Ordning træffes«. Styrelsen for denne Højskole skriver i et af de medfølgende Bilag: »Det offentlige maa kunne indse, at saaledes kan det ikke gaa i Længden. Ti enten maa Skolen støttes, saa at den kan leve og trives, eller ogsaa maa man paavise, hvorfor den ikke kan blive støttet. At sejjpine Skolen med et lille Tilskud i Aar og saa maaske intet næste Aar er lidet passende«. Der er hertil at sige, at naar Skolen ikke kan gaa, er det, fordi den ikke har formaaet at samle Elever, især ikke mandlige, og her har denne Skole virkelig en Opgave, som ingen anden af Landets Skoler, nemlig at samle de unge Kutterfiskere, der i Fiskesæsonen, Marts—September, tjener saa meget, at de i Vintermaanederne, hvor en Mængde af dem er ganske uden Beskæftigelse, uden større Vanskelighed, eventuelt med Amtsunderstøttelse, maatte kunne deltage i et Højskoleophold, hvis de havde Lyst til det. En Folkehøjskole lever ikke længe af offentlige Midler, den lever, som før, af Elever.

Allerærbødigst

L. Moltesen.
